

DET KAN ALTSÅ GØRES

»JAMMIN' THE BLUES«. (Forfilm til »3 Sømænd og en Pige»).

Produktion: Warner Bros. 1944.

Iscenesættelse: Gjon Mili.

Foto: Robert Burks.

Det er en sørgelig kendsgerning, at jazzen og filmen, der er som skabt for hinanden, kun sjældent er blevet forenet under kunstnerisk tilfredsstillende vilkår. Når kortfilmen „Jammin' the Blues“ hører til de yderst få kunstnerisk helstøbte jazzfilm, beror det i første række på, at ledelsen af optagelserne er lagt i hænderne på „Life“-fotografen *Gjon Mili*, som dels har arbejdet uden nogen kommerciel bagtanke, dels har haft den fornødne fornemmelse for sit emne.

Musikken er blevet gjort til centrum for opmærksomheden, der er ingen distraherende kulisser, blot en mørk udefinerbar baggrund, som den sivende cigaretrøg tegner sig imod, eller en lys baggrund, der lige så lidt har karakter af massiv væg. Og når jitterbugparret indføres, er det ikke for at bortlede opmærksomheden fra musikken, men for at vise en ny side af den: Kontrasten mellem den spillende, men næsten ubevægelige tenorsaxofonist i baggrunden og de dansende i forgrunden.

Både musikere og instrumenter gør sig i billedet, er fotogene. Musikkerne fordi de har jazzmusikeres fuldenste afspændthed og dermed den negligieren af kameraets tilstedeværelse, som virker mest ægte, instrumenterne fordi de har en bestemt billedfunktion, fordi de ikke blot „refereres“, men ligefrem får til-delt bestemte roller.

Vigtigt er det naturligvis også, at man har valgt musikere af kvalitet og ikke populære schlager-kværnere. *Lester Young* (den første tenorsaxofonist) og de to trommeslagere (*Sidney Catlett*, afløst af *Jo Jones*) hører til jazzens betydeligste musikere, og de øvrige musikere vil også være velkendt af jazzfolk: Trompetisten *Harry Edison*, pianisten *Marlowe Morris*, guitaristen *Barney Kessel* (den eneste hvide i selskabet), bassisten *Red Callender* og senere *John Simmons*, samt tenorsaxofonisten *Illinois Jacquet*. Kun sangerinden *Marie Bryant* virker (musikalsk set) lidt overflødig.

Hvor mange andre jazzmusikere havde man ikke gerne set forevigt på denne måde: *Armstrong*, *Tatum*, *Parker*, *Bechet*, *Hodges*, *Bud Powell*. Men man får vist resignere. Og være glad over, at det i hvert fald een gang er demonstreret, hvor godt jazz og filmen kan klæde hinanden.

Erik Wiedemann.

MIN CAPRA-KAVALKADE

Filminstruktøren og biografdirektøren Johan Jacobsen er ved at afslutte sin Capra-kavalkade på Triangel. Vi har bedt ham fortælle lidt om sine grunde til at tage filmene op og sit syn på Capra.

„Lady for en Dag“, 1933.

„Det hændte en Nat“, 1934.

„En Gentleman kommer til Byen“, 1936.

„Tabte Horisonter“, 1937.

„Du kan ikke tage det med dig“, 1938.

„Mr. Smith kommer til Washington“, 1939.

Hvorfor kører man en *Frank Capra*-kavalkade? Af fire årsager. 1) Han er altid noget om det samfund, han lever den ene af verdens to bedste filmlystspil-instruktører. 2) Hans film fortæller i. 3) Hans bedste film giver altid penge. 4) Det er morsomt for en leder af en biograf at kunne give den del af publikum, der har interesser ud over to timers underholdning pr. gang, dette samlede vue over toppunkterne i en ovenud begavet instruktørs karriere.

Capra-kavalkaden har samlet et publikum langt ud over, hvad jeg havde ventet, og for at sætte et interessant punktum slutter jeg nu af med opførelsen af „Lady for en Dag“, som *Colombia* med ret stort besvær har fremskaffet en ny kopi af.

Det er efter min mening den film, der første gang viste de egenskaber hos *Frank Capra*, som gjorde ham til en så fremragende filminstruktør.

Ved gennemgangen af de seks Capra-